

I
BREATHE
PLASTIC

AMMENNETTU RUUMILLISTUMA
BY VIIVI HUUSKA

TIIVISTELMÄ

Lahden Ammattikorkeakoulu – Muotoiluinstituutti
Viestinnän koulutusohjelma
Viivi Huuska
I Breathe Plastic
Valokuvaus
Opinnäytetyö
Sivunmäärä: 29
Kevät 2014

Opinnäytetyössäni tutkin naiseuden ja naisruumiin esittämistapoja nykymediassa. Teoskokonaisuuteni koostuu valokuvasarjasta ja neljästä videoperformanssista, jotka ovat kannnevalistisia, vietteleviä ja ahdistavia näkymiä pornoistuneen median luomasta naismallista. Käytän itseäni välineenä taiteellisessa ilmaisussa. Tarkastelen aiheitani oman henkilöhistoriani kautta, oma läsnäoloni ja fyysisyys ovat perustekijöitä taiteessani.

Avainsanat

Nainen, naiseus, identiteetti, ruumis, seksuaalisuus, omakuva, sosiaalinen media

ABSTRACT

This thesis is about how womanhood and how female bodies are represented in contemporary media. The artwork itself consists of a photo serie and four video performances, which are carnivalisque, seductive and distressing views on the world of pornographic media. I use myself as an instrument in my works, examining the topic through the history of my life. My presence and physicality are the main basics in my art.

Keywords:

woman, womanhood, body, sexuality, self-portrait, social media

SISÄLLYSLUETTELO

1. JOHDANTO	1
2. TAITEILIJAN OMA RUUMIS	2
2.1 OMAKUVA VÄLINEENÄ	3
2.2 VITUN FEMINISTI	5
2.3 HUOMIOHUORA	6
3. NAISRUUMIS	7
3.1 NAISEN RUUMIIN OMINAISPIIRTEET	7
3.2 SEKSUAALISUUS PERHEESSÄNI	8
3.3 MIKÄ ON SUKUPUOLI?	11
4. SOSIAALINEN MEDIA NÄYTTÄMÖNÄ	12
4.1 IRC-GALLERIA PISSIS	12
4.2 SELFIE	15
4.3 PORNORUUMIS	19
4.4 RUUMIS MATERIAALIN JATKEENA	20
4.5 ITSENSÄ PALJASTAMINEN	21
5. LEIKELTY RUUMIS	22
5.2 TAVOITTELEMISEN ARVOISTA	22
5.3 HÄILYVÄ IDENTITEETTI	24
6. LOPPUTUOTE	26
6.1 OMA PROSESSI TEKIJYYTEEN	26
6.2 I BREATHE PLASTIC - RUUMIINI KAMERAN EDESSÄ	27

LÄHDELUETTELO

1. JOHDANTO

Nykytaiteessa on käsitelty paljon sukupuolisuutta ja ruumiillisuutta sekä niiden muodostumisen ehtoja. Omassa työssäni tarkastelen naiseuden olemusta ja sen ilmenemismuotoja nykymediassa.

Teoksessani *I Breathe Plastic* tutkin naiseuden muotojen esittämistapoja mediakuvastossa ja naisten seksuaalisoitunutta käytöstä verkkoympäristöstä. Teokset ovat hyökkäviä, karnevalistia ja vietteleviä kuvauksia pornoistuneen median luomasta naismallista. Ne ovat näkymiä siitä, miten erilaiset yhteiskunnalliset struktuurit määrittävät meidän sukupuolisuuttamme ja seksuaalisuuttamme.

Tarkastelen ulkoapäin ammennettua ruumiillistumaa, naista objektina. Minun ruumiini on vallitsevista kauneuskäsityksistä yhteenvedetty tuotos, taiteellinen väline. Teoskokonaisuuden henkilökohtaisuus ja oma fyysisyyteni ovat vahvasti läsnä. Olen itse osana teosta, osana kokonaisuutta, osana ympäristöä yhteiskunnassa, jossa visuaalisen median luoma informaatio on kaiken olemisen perusta.

Teoskokonaisuus muodostuu *A Girl* -sarjan valokuvista sekä *Lupine*, *Caked*, *It's Just Sex* ja *I Breathe Plastic* – videoiden muodostamasta dialogista. Opinnäytetyöni kirjallisessa osuudessa tarkastelen aiheittani oman henkilöhistoriani kautta.

2. TAITELIJAN OMA RUUMIS

Aloitin valokuvauksen ollessani 13-vuotias, levykkeillä toimivalla kameralla. Kuvasin veljeäni keltaisessa mekossa, jossa oli mustia kukkasia, taustana toimi äidin vahapintainen pöytäliina, jossa oli erilaisten vihannesten kuvia. Veljeni Tapio oli juuri New Yorkista Suomeen

saapunut drag-taiteilija ja suurin inspiraationlähteeni tähänkin päivään saakka. Hän opetti minulle paljon taiteellisesta ilmaisusta, keholla viestimisestä, visuaalisuuden äärimmäisyydestä ja kuvakielen suoruudesta. Valokuva on hyvä vain, jos se provosoi.

Veljeni Tapio, Kankaanpää, 14.04.2003

Ennen pitkään huomasin olevani Dtm-ravintolan takahuoneessa, 16-vuotiaana teippaamassa Suomen tunnetuimpien drag queenien tissejä. Heiluin homojen kanssa aamuun asti, heidän vetäessä piriviivoja aina kymmenen minuutin välein. Olin sivustaseuraaja, tilanteessa tarkkailija, tallentaja. Taiteellinen minäni muodostui näiden ihmisten ympäröimänä. Väistämättä silmäni ovat alusta asti olleet kiinnostuneita seksuaalisuudesta. Kasvoin ympäristössä, jossa lihallisuus ei ole tabu vaan ilmaisumuoto ja muistan kuinka näkemäni äärimmäinen ruumiillisuus kiehtoi minua. Drag-taide kääntää perinteiset sukupuoliäsitelmät viihteeksi, leikkii kehon eleiden stereotyyppioilla, vapauttaa jännitteitä ja ylistää naiseutta.

Jälkeenpäin olen ymmärtänyt kuinka paljon nämä kokemukset ovat johdattaneet minua valokuvajana. Ympäröivä maailma jossa elin, sai minut kiinnostumaan ylidramaattisuudesta, vastakohtaisesta kauneudesta, ruumiin lihallisuudesta ja kauneusihanteiden kyseenalaistamisesta. Huomaan poikkeuksetta, kuinka tiedostamattani nostan välineeni kautta pinnalle kokemiani tunteita oman kehoni haavoittuvaisuudesta.

2.1 OMAKUVA VÄLINEENÄ

Otin ensimmäisen omakuvani tuolloin. Kuvassa minulla on Vaseliinilla rasvatut mustat hiukset, jotka kulkevat päätä myöten, päässäni on hopeasankaiset suuret silmälasit, sinapinkeltaisessa paidassani katson tummien silmäanalusten takaa suoraan kameraan, toiveikkaana, herkkänä. Tämä on ensimmäinen tiedostettu ja lavastettu omakuvani, jonka pyrkimyksenä oli välittää tunne. Katsoessani kuvaa vuosia jälkeenpäin palaset loksahtavat kohdilleen; olen 8 vuotta sitten ensi kertaa luonut itsestäni *hahmon*, jossa korostan epäviehättäviä piirteitä, rasvaisia hiuksia ja tummia silmänalusia. Tämä on ensimmäinen toteutukseni jossa kyseenalaistan vallitsevia kauneuskäsityksiä ja otan kantaa meille annettuihin muotteihin.

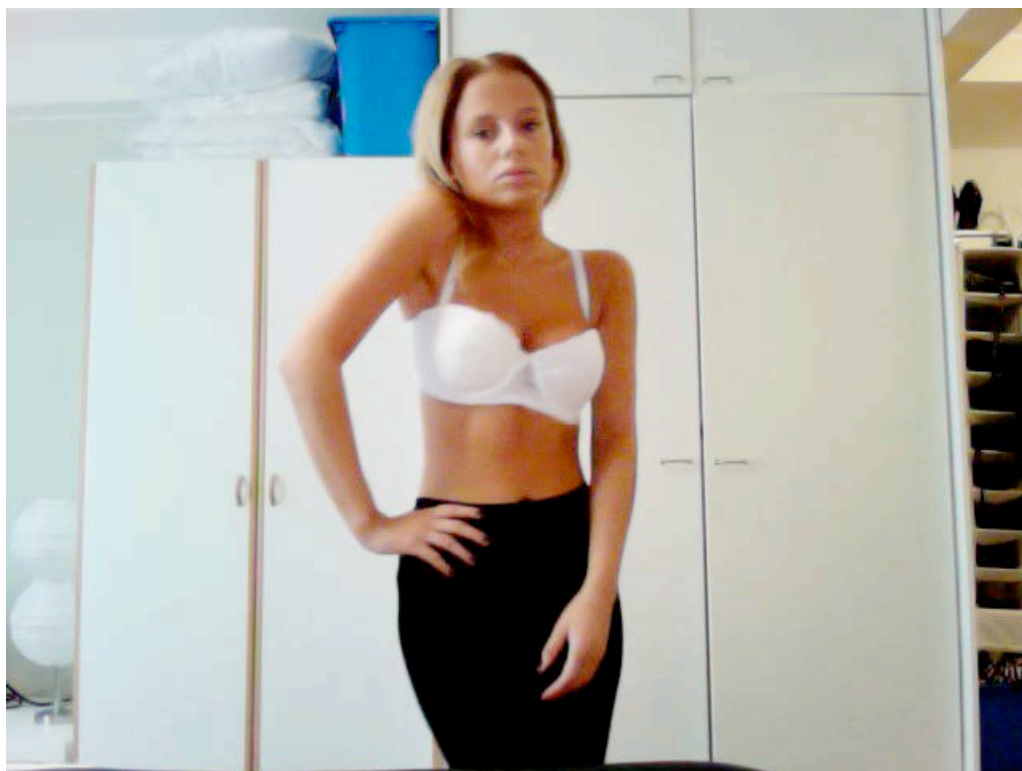
Omakuva, Vantaa, 2007

Omakuva on kulkenut siitä asti rinnallani, muuttaen toki merkitystään. Teini-iässä huomasin sen olevan puhtaasti itsetutkiskelun muoto ja sosiaalisen mediaan tuottamani visuaalinen pinta. Kehon muutokset, kasvopiirteet ja herkkyyks tarttuivat kuvapintaan. Aloin kuitenkin nopeasti olla hyvin tietoinen kamerasta ja siitä kuinka halusin tallentaa ruumiini ja välittää sen verkkoviestintäympäristöön.

Lukioiässä aloin vakavasti kiinnostua valokuvasta välineenä, kuinka se mahdollistaa ihmisen tunteiden tallentamisen. Ja ennen kaikkea kuinka tämän välineen kautta voi luoda rakennettuja maailmoja, ympäristöjä, jotka välittävät kontrolloituja, puhtaasti luotuja ja keinotekoisia tunteita. Valokuva luo kuvapinnan minun mielenmaisemieni, muistojeni ja tuntemuksieni kosketuksesta.

Päästyäni opiskelemaan valokuvausta, huomasin omakuvani merkityksen jälleen muuttuneen. Asuin Lahdessa yksin ja metodi toimi minulle lähes voimauttavana kokemuksena, ei niinkään taiteellisena välineenä. Olin 21-vuotias, ja huomasin todella käyttäväni kameraa ymmärtääkseni ja oppiakseni rakastamaan itseäni ja omaa ruumistani. Kuvasin Mac Bookini Photoboothilla itseäni alusvaatteissa ja muistan että minulla oli tarkka käsitys siitä miltä vartaloni pitäisi näyttää, kuinka toisin itseni näyttämölle ja mitkä asennot imartelisivat ruumistani. Kuvan kautta näin todellisuuden, tai uskoin niin. En ole näyttänyt kuvia koskaan kenellekään.

Oman henkilökohtainen prosessi ja itseni kuvaaminen auttoivat minua ymmärtämään, kuinka tärkeä pinta valokuva voi identiteetin luomisessa olla. Valokuvan luoma viesti on omiaan häivyttämään käsityksen todellisuudesta, ja luomaan standardeja tavoittelemisen arvoisesta kauneudesta. Butlerin teoria sukupuolen performatiivisuudesta on yhdenmukainen konstruktionistisen ajatuksen kanssa, jonka mukaan median esitykset eivät välitä tai heijasta olemassa olevaa todellisuutta vaan rakentavat sitä, mitä todellisuudella ymmärrämme. Nämä kauhukuvat kuiduttavat nopeasti oman sisäisen identiteetin.

Omakuva, Lahti, 2010

2.2 VITUN FEMINISTI

Käytän työni teoreettisessa osuudessa apunani nais- ja feministiteoreetikko Judith Butlerin lainauksia biologisesta sukupuolesta, seksuaalisen halun ja naiseuden rakentumisesta. Tukea ajatuksilleni löydän myös suomalaisilta mediakulttuurin ja seksuaalisuuden naistutkijoilta kuten Leena-Maija Rossilta, Susanna Paasoselta sekä Taina Kinnuselta kirjassa **Lihaan leikattu kauneus**.

1990-luvulla syntyi feminismiin kolmas aalto, jolloin keskusteltiin paljon sosiaalisen ja biologisen sukupuolen eroista. Keskustelu herätti myös suomalaiset performance- ja videotaidetta tehneet naistaiteilijat. Helsingissä järjestettiin vuonna 1995 **Huora** -akatemia, seminaari, jossa viikon ajan keskusteltiin prostituutiosta ja naiseuden käsitteestä.

Pidän tämänlaatuista työtä merkittävänä suunnannäyttäjänä, avoimuuden alustajana sekä inspiraationa, vaikka oman teokseni suunta ei olekaan identtinen. Vaikka teokseni itsessään ovat osittain melko paatoksellisia, en halua määrittellä katsojalle tarkkoja pyrkimyksiäni.

Lainatessani edellä mainittuja kirjoittajia haluan luoda teoreettisesti vakaan pohjan omille ajatuksilleni. Haluan riisua itseltäni jo alkumetreillä "feministin" viitan, vaikka tuskin sitä kukaan olisi minulle tarjonnutkaan. Työni tarkoitus ei ole karkottaa kaikkia maailman miehiä pois tältä planeetalta, kasvattaa kainalokarvoja tai olla Suomen seuraava naispresidentti. En halua ajatella näiden feministinaistutkijoiden tavoin, vain koska minun pitää ajatella, naisen on hyvä ajatella, naisen etua. En halua anteeksipyydellä ja nöyristellä vaan tuoda julki oma henkilökohtainen maailmani osaksi katsojien maailmaa.

Käyttäessäni omaa ruumistani välineenä teoksissani, herää väistämättä kysymys työni omakohtaisuudesta sekä motiivieni heijastamisesta teoksiini.

2.3 HUOMIOHUORA

Cindy Sherman, M.A.C- cosmetics kampanja (2011)

Yhdysvaltalainen Cindy Sherman (s. 1954) on yksi tunnetuimpia itseään kuvanneita nykytaiteilijoita. Teoksissa toistuu seksuaalisuus, identiteetti ja pelko usein hyvin synkällä tavalla. Kriitikot ovat keskustelleet Shermanin provokatiivisten teosten motiiveista. Taiteilija itse avaa teoksiaan melko vähäsanaisesti riisuen metodinsa lähes puhtaasti intuitiiviseksi. Hahmot eivät kuitenkaan ole osa taiteilijan omaa fantasiaa, vaan enemmänkin performanssi osana pukeutumisleikkiä. Muutettuaan New Yorkiin metodi toimi selviytymiskeinona kaduilla pelokkaalle taitelijalle. Uransa alkuvaiheessa Sherman yritti käyttää teoksissaan ammattimalleja, mutta totesi hyvin nopeasti sen olevan mahdotonta. Hän itse näkee valmiin kuvan ja pystyy vain oman ruumiinsa kautta toteuttamaan sen.

Tunnen saman viehätyksen, minun on vaikea kuvailla suhdettani kameraan, se vain tuntuu helpolta. Olen elänyt pubertiteetistäni asti näyttävien ja ylidraamaattisten henkilöiden ympäröimänä. Minulle teosteni luoma pukeutumisleikki prosessina on Shermanin tavoin kaiken perusta.

Toisin kuin Cindy Sherman, minä olen luontaisesti esillä, olen mielelläni huomion keskipisteenä, jotkut käyttävät nykykielessä termiä *huomiobuora*. En kuitenkaan voi väittää tekeväni tätä puhtaasti itsekkäistä syistä. En paljasta itseäni - en halua esittää itseäni. Ruumini on pinta ja tarinankerronnallinen väline.

Metodin luoma, tuntemuksen sävyttämä tietoinen elämys on pinnallinen yksityiskohta tekemisessäni. Nautin performanssin luomasta adrenaliinista, tämä tunne on minulle lähes verrattavissa seksuaaliseen nautintoon. Tunnen kipua, mutta se tuntuu hyvältä. Olotilaa on harvinaisen vaikea luonnehtia, *se* pitää kokea itse ymmärtääkseen tunteen euforisen voiman. Teosten voimakas fyysisyys on kuitenkin vain toinen puoli kokonaisuudesta, rakentamani hahmot heijastuvat ruumiini kautta.

Kolme kuukautta sitten ymmärsin, kuinka tärkeää minulle on esittää tämä työ nyt, tässä hetkessä. Pyrin tekstini kautta löytämään oman tekijyyden tarkoituksen. Tämä on tutkimusmatka oman taiteellisen identiteetin ja minuuden sisimpään.

3.NAISRUUMIS

3.1 NAISEN RUUMIIN OMINAISPIIRTEET

Aristoteles sanoi: ”Nainen on nainen ominaisuuksien puutteesta. Meidän tulee tarkastella naisten ominaislaatua lähtökohtanamme se, että he kärsivät myötäsyttyisistä vajavuudesta.”

Tämän lainauksen lisäksi Simone De Beauvoir esittää kirjassaan **Toinen sukupuoli** (1949) naiseuden käsitettä yhteiskunnassamme. Beauvoir avaa teoksessaan hyvin naisen kehityshistorian mutkikkuutta ruumiillisuuden ja biologian kautta. Miten naisellinen todellisuus on syntynyt? Mikäli nainen haluaa määritellä itsensä, hän joutuu nimeämään itsensä naiseksi ja määrittelemään naisen miehen kautta toiseksi.

Keskittäessäni ajatuksiani verkkoviestintäympäristöjen naiskuvaan, en halua upota liian syvälle naistutkimuksen maailmaan. Haluan käyttää mm. luontaisesti linjassa olevaa tiedonhankintatapaa eli internetiä apuvälineenä määrittelemään käsitettä *nainen*.

Kirjoitin Googlen suomenkielellä hakusanaksi *nainen* ja siihen liittyvät automaattiset haut olivat: nainen päällä, nainen pettää, nainen Venäjältä, nainen mustissa, Kolmas Nainen, kympin nainen, narsisti nainen ja toinen nainen.

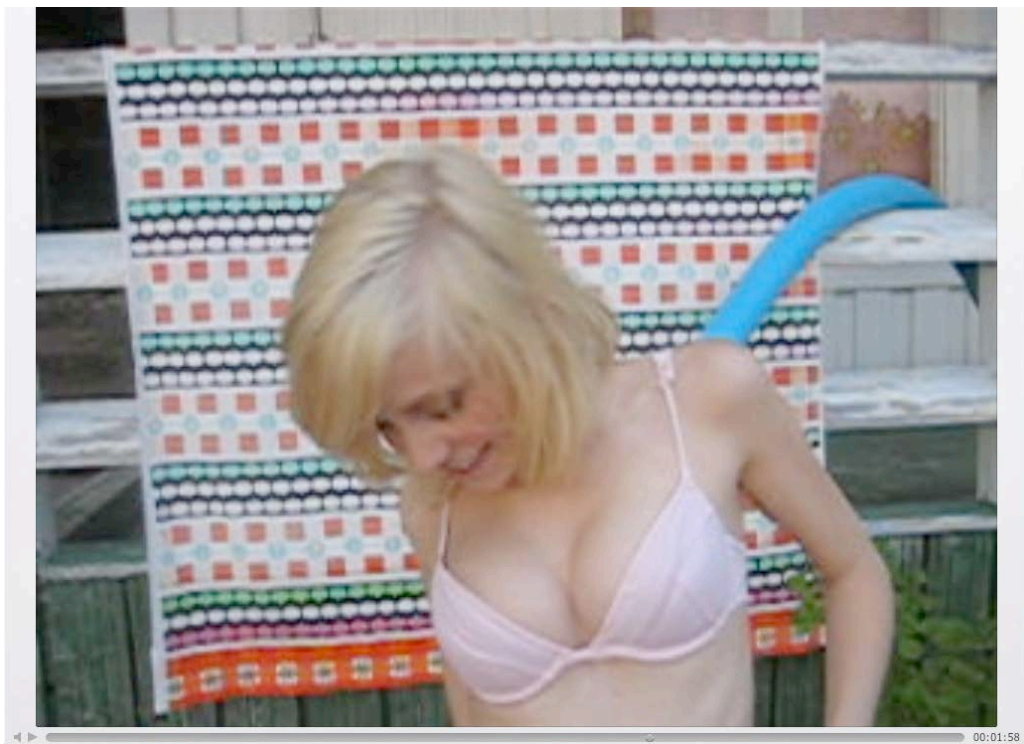
Irrelevantin ja täysin epätieteellisen, mutta mielenkiintoisen tiedonlähteen antaa Wikipedia: *naiseksi* kutsutaan apuvälinettä, jonka Jumala loi Aatamille hänen kolmannesta kiveksestään. Historiallisesti naisia on käytetty esimerkiksi lentoemättiminä, tiskauskoneina, ruoanlaittajina, ihmisvauvojen ruokintalaitteina ja nyrkkeilysäkkeinä. Joitain ominaisuuksia on kuitenkin säilynyt nykypäivään asti, mm. seksuaalisten halujen tyydytysvehje, jota voidaan käyttää myös jälkeläisten pyöräyttelyyn.

Naisen olemus ja ruumiillistuma on joko seksiä janoava, yliseksuaalinen, mutta katuva huora tai epäseksuaalinen, haluton madonna ja äiti. Naisen seksuaalisuudella nähdään olevan kaksi tarkoitusta: miehen halujen tyydyttäminen ja jälkeläisten tuottaminen.

3.2 SEKSUAALISUUS PERHEESSÄNI

Palaan lapsuuteeni pohtimaan omakohtaisia kokemuksiani siitä miten naiseuden käsite, seksuaalisuus ja ruumis ovat välittyneet tietoisuuteeni. Ensimmäisiä muistikuvia ovat luonnollisesti perheemme yhteiset saunahetket ja muistan kuinka usein kummastelin äitini suuria rintoja kysyen ”Kasvaako mullekin tommoset?”

Olen kasvanut perheessä, jossa seksuaalisuus ei ole tabu, mutta siitä ei ole kuitenkaan koskaan avoimesti puhuttu. Minulla alkoi kuukautiset 12-vuotiaana. Äitini ei koskaan kertonut minulle tästä normaalista kuukausittain toistuvasta jaksosta, vaan opin kaiken koulussa. Tungin häpeissäni vessapaperia housuihin sieten sijasta, jotta äitini ei saisi tietää.

Missikisat, kuvakaappaus videosta, Kankaanpää, 2004

Ollessani 15-vuotias kuvasimme ystäväieni kanssa videoita toisistamme. Eräässä videossa toisinnamme missikisojen bikinikierroksen. Videon lähtökohtana ovat söpöt ja naiivit henkilöhahmot, mutta todellisuudessa materiaali näyttäytyy hyvin median luoman ruumiinkuvan esittämistä tavoittelevana. Murrosiän ja oman vartalon kehityksen tarkkailu ei sinänsä tunnu oudolta, mutta video välineenä on tarjonnut uuden mielenkiintoisen suodattimen siihen. On jännittävää nähdä, kuinka merkittäväksi osaksi ilmiö muodostuu sukupolveni identiteetin rakentumisessa.

Teini-iässä perheessäni ei puhuttu ehkäisystä, hankin e-pillerit lievittämään kuukautiskipujani. Äiti ja isä varmasti luottivat, että vanhemmat siskoni ja kouluni hoitavat seksivalistuksen. Ainut tämänsuuntainen dialogi isäni kanssa käytiin, kun saavuin eräänä kesäiltana kotiin ajailemasta 10 vuotta vanhemman ”poikaystäväni” kanssa. ”Äitisi huolehtii sinusta jos tulet raskaaksi!” huusi isä pää punaisena. ”Ei tuon ikäiset miehet enää vaan pornolehtiä katsele.” Muistan sen ikuisesti, en ole ikinä nähnyt isääni niin vihaisena.

Minä ja isäni, Ikaalinen, 2012

Vuonna 2002 veljeni lähetti Yhdysvalloista kirjeen perheelleni, hetkeä ennen Suomeen saapumistaan. En tiennyt mitä siinä sanottiin, mutta isäni muuttui oudoksi.

Hän pyöräili ympäri kylää kaksi päivää, puhumatta sanaakaan ja vaikutti hermostuneelta. Yhdistin tämän vasta viisi vuotta sen jälkeen samaan viestiin, jonka olin aikaisemmin saanut ollessani vierailulla Tukholmassa serkkujeni luona. Veljeni lähetti minulle Messenger-chatissä viestin udeltuani hänen tyttöystävästään. Hän kertoi olevansa homo. Tiesin mitä tämä käsite tarkoitti. Muistan reaktioni olleen neutraali, en ole koskaan ajatellut että siinä olisi mitään paha.

Nämä tapahtumat ovat voimakkaimmat muistot, joiden kautta olen perheeni kanssa lapsuudessa omaksunut sukupuolen, seksuaalisuuden ja identiteetin käsitteitä. Veljeni homous on hyvällä tapaa pakottanut myös perheeni tutkimaan ja keskustelemaan seksuaalisen identiteetin ja sukupuolen muodoista.

vihdoin kysyi: "Tatu, kaikki kaveritkin sanoo että oot niin komee että mä en ymmärrä miks sulla ei oo tyttöystävää." Päätin sinä hetkenä että nyt kun tilanne oli minulle annettu en valehtelisi.

Te ette ole kysynyt mitään, ette ainakaan ääneen, ehkä mielessänne olette miettineet ja nyt totuus on tässä, teidän edessänne. En ikinä välittänyt tytöistä, Anut, Annet ja pikku Jaanat olivat enemmän aina kavereita, olen niin pitkään kuin muistan halunnut vain poikaystävän.

En tiedä onko tämä teille shokki: Epäilen että ei ole. On vaikea uskoa, että ajatus ei ole käynyt teidän mielessänne. Voin kuvitella kyllä että silti ajatus voi olla teille vaikea, tai hankala ymmärtää. Ehkä ei. Ehkä olette aina tienneet, mutta olette odottaneet että tuon itse asian julkin. En tiedä. En todellakaan tiedä.

Oli asia miten vain haluan että ymmärrätte kaksi asiaa: olen sama Tapio, en ole sen kummallisempi tai erilaisempi kuin kukaan muu. Ainakaan omasta mielestäni en ole. Toinen asia on se että vanhemmat tai ystävät joilla on asian kanssa vaikeaa, heillä on tapa kysyä syitä: **Miksi?** Ja usein luulevat että se on heidän vikansa tai heidän kasvatus tapansa syy, mutta ei. Se ei ole totta. Muistan lapsesta asti tuntenut olevani erilainen muista pojista, ja kun tajusin vihdoin miksi, olin helpottunut.

Miksi halusin kertoa, on ehkä parempi kysymys? Monet sanoo, että mitä se kenellekkään kuuluu? Mutta tiedättekö mitä? Joku päivä löydän jonkun jota rakastan ja koska perheeni on minulle niin tärkeä, haluan poikaystäväni olevan osa perhettäni, osa teitä kaikkia, samoin kuin hän on osa minua. New Yorkissa

3.3 MIKÄ SUKUPUOLI ON?

Aikuisiällä kohtasin itse uuden ulottuvuuden sukupuolen tulkintaan. Kesällä 2013, Helsingissä hyvä ystäväni kertoi minulle haluavansa tehdä sukupuolenkorjausprosessin miehestä naiseksi. Pidin tätä päätöstä täysin luonnollisena, ystäväni oli aina näyttäytynyt androgyyninä, mutta en kuitenkaan osannut ajatella sitä sukupuolen kautta. Ajattelin sen olevan vain pinnallinen puoli.

”Sukupuolta voi pitää ritualisoituna käytäntönä, joka rakentuu, kun sitä toistetaan. Sukupuoli rakentuu ruumiillisista tyyleistä, ja siksi se on ymmärrettävä varsin arkipäiväisenä tapana, jolla ruumiin eleet, liikkeet ja teot synnyttävät illuusion sukupuolittuneesta itsestä..”

-Judith Butler, 2006

Olen ollut ystäväni tukena alusta asti. Olen onnellinen, että hän halusi minut mukaan osaksi henkilökohtaista matkaansa. Keskitän ajatukseni ulkoisiin piirteisiin ja havaintoihin, mutta se ei tarkoita sitä että pois sulkin henkisen osan. On äärimmäisen mielenkiintoista aistia läheltä, miten sukupuoli rakentuu yleisesti hyväksytyistä käytännöistä identiteetin ympärille, ja mitkä asiat ovat tärkeitä naiseuden tyylillisiä piirteitä.

Kun prosessi oli startannut, psykologisten lääkärikäyntien lisäksi alkoivat pinnalliset muutokset naiseuteen. Ensimmäisiä asioita oli tietenkin uusi nimi, jota nyt en anonyymiyden vuoksi mainitse. Muistan hetkiä jolloin ystäväni ärsyyntyi siitä, että kutsuin häntä erehdyksissä hänen vanhalla nimellään. Hormonilääkityksen myötä kasvaneita rintoja hän piti erityisen tärkeänä tunnusmerkkinä naisen ruumiissaan. Oli lumoavaa puhua rinnoista ja rintaliiveistä parhaan ystäväni kanssa ensimmäistä kertaa.

Ystäväni on erittäin feminiininen, sivustaseuraajana huomaan kuinka tärkeää transnaisille on ylikorostaa juuri naisille ominaisia stereotyyppisiä, ruumiillisia ja olemuksellisia eleitä, tekoja ja performansseja. Erityisesti epävarmuuden tunteen hetkellä tulee toistaa naisille ominaisia piirteitä, puhua kuukautisista tai valittaa kuinka rintaliivit puristaa. Halutaan kokonaan häivyttää miehiset käytännöt.

Ystäväni on tällä hetkellä leikkausjonossa ja pian prosessi saa arvoisensa lopun, ja hän uuden alun. Kappaleen alussa oleva lainaus sukupuolisuuden eleistä täydentää kokemiani ja näkemiäni asioita. Se on avannut minulle aivan uuden tilan.

Naissukupuoli kantaa itsessään olemuksellisia piirteitä, tekstini avulla halusin avata omia kokemuksiani kohtaamieni sukupuoli-identiteettien ja naisten ruumiillisten performanssien käytäntöjen muodoista luonnossa.

Kehitysprosessi vei ystävytemme aivan uudelle tasolle.

4. SOSIAALINEN MEDIA NÄYTTÄMÖNÄ

Sosiaalinen media on yhteisöllinen media, joka tarkoittaa verkkoviestintäympäristöjä, joissa jokaisella käyttäjällä tai käyttäjäryhmällä on mahdollisuus olla aktiivinen viestijä, sisällöntuottaja sekä tiedon vastaanottaja. Sosiaalisessa mediassa on kyse ihmisten vuorovaikutuksesta, mediailmiöistä, mielipiteen vapaudesta ja oman elämäntarinan jakamisesta kielellisin ja visuaalisin keinoin.

"Me kaikki tunnemme niitä. Ne ovat noin 14–25-vuotiaita ja niillä on vartaloon kiinni kasvanut kännykkä ja korviin juurtunut iPod tai MP3. Niille netti on TV:tä tärkeämpi ja tekstiviestit keskeisin kommunikointitapa. Niille 8–16 työaika on epätyypillinen ja yhteiskunnan odotetaan elävän 24/7-elämää. Ne elävät globaalissa maailmassa, jossa tietotekniikka kaikkine herkkuneen on itsestäänselvyys."

-YLE:n toimittaja Raili Löyttyniemi, 2008

1980-luvun alkupuolella ja 1990-luvun puolivälin välillä syntyneitä sukupolvea kutsutaan nettisukupolveksi, josta käytetään myös nimitystä Y-sukupolvi.

Lähtökohtaisesti uskon, että sukupolveni on ajautunut väistämättä ns. ”uuden median” uhriksi. Visuaalisesta mediasta on tullut yhteisöllisesti tärkeiden myyttien välittäjä. Erityisesti sukupuolta ja seksuaalisuutta tarkasteltaessa kulttuurinen tieto tiivistyy mediaesityksissä, jotka muistuttavat alinomaan millaisista ruumiin muodoista, tyyleistä ja kulutustavaroista ihanteellinen naiseuden ja mieheyden kuva muodostuu.

Tarkastelen teoksissani nuoria naisia toimijoina tässä itsenäisessä mediassa, joka mahdollistaa kenttänä kaikille samat lähtökohdat. Tutkin tätä luotua ympäristöä näyttämönä ruumiin ritualisoiduille käytännöille ja kuvakielelle.

Nyky-yhteiskunnassa olemisen keskeiseksi voimaksi nousee näkyminen ja nähdyksi tuleminen.

4.1 IRC-GALLERIA PISSIS

Oma ensikosketukseni verkkoviestintäympäristöön tapahtui, kun liityin 14-vuotiaana IRC-Galleriaan. IRC-Galleria on Somia Reality Oy:n suomalainen WWW-yhteisöpalvelu, johon suomalaiset internetin käyttäjät voivat lisätä valokuvia ja tietoja itsestään. Rekisteröityneillä käyttäjillä on mahdollisuus kommentoida valokuvien alle.

Muistan, kuinka hyvin nopeasti muodostin mielikuvan siitä, millaisia lisättyjen kuvien tulisi olla, tarkastelemalla yhteisön ”coolien” tyttöjen kuvia. Kuvastossa toistui kuvapintaan kirjoitetut tekstit, sarjakuvamaiset hahmot ja luodut ympäristöt. Nämä kuvat ovat ensimmäisiä käsittelemiäni valokuvia.

Muokkasin itselleni nopeasti imagon kuvien kautta, keuhut tuntuivat hyvältä, lähes koukuttavilta, haavoittuvaisessa teini-iässä. Näin itseni osana suurempaa yhteisöä, se loi paineen lisäksi turvallisuuden tunnetta. Kuvien ohella aloin muokata myös ulkonäköäni, värjäsin hiukseni mustaksi ja hankin lävistyksen ylähuuleeni. Nämä ruumiilliset mallit otin suoraan verkkoympäristöstä.

Suosituin Irc-Galleria omakuva, Pori, 2005

Vuonna 2007 liityin **Facebookiin**, joka taas poikkesi aikaisemmasta kokemuksesta. Kokonaisvaltaisempi media loi mahdollisuuden jakaa vieläkin suuremman osan elämästäni. Visuaalisten tuotteiden lisäksi voin kirjoittaa lyhyitä kuvauksia elämäni hetkistä *statuksen* muodossa. Facebook on ollut minulle aina enemmän yhteydenpitoväline ja yhteisöllinen tuki kun performatiivinen näyttämö.

Rekisteröidytyäni Facebookiin, vieraannuin nopeasti Irc-Gallerian maailmasta. Tuntui tärkeämmältä keskustella tuntemieni henkilöiden kanssa todellisista asioista, -arvelin kasvaneeni aikuiseksi.

Kunnes 99 viikkoa sitten rekisteröidyn **Instagramiin**, joka on selkeästi tällä hetkellä suosioltaan nosteessa. Instagram tarjoaa samantapaisen näyttämön kuin Irc-Galleria, tosin valokuvan rooli mediassa on vielä suurempi. Instagram on kanava, jonka kautta jaetaan valokuvia ja videoita omasta elämästä. Lisättyjä kuvia voi tykätä kommentoimisen lisäksi. Ihmiset arvioivat sinua puhtaasti visuaalisen sisällön perusteella, ja tämän myötä päättävät oletko tarpeeksi kiinnostava ihminen seurattavaksi.

Ratkaisevien kasvuvaiheiden aikana olen ollut alinomaan kiinnittyneenä johonkin verkkoviestintäympäristöön. Uskon tämän vaikuttavan siihen, miksi teokseni koskettaa tätä aihetta. Olen monesti kyseenalaistanut ja pohtinut syytä, miksi asia on näin? Tarvitsenko kuvia peilaamaan omaa identiteettiäni, parantamaan itsetuntoani vai onko se vain luonnollinen valinta omalle sukupolvelleeni?

Halusin ensimmäisen kamerani samoihin aikoihin kun liityin sosiaalisen median kenttään, koska ”muillakin on”. En ole koskaan pohtinut asiaa näin syvällisesti, rinnastanut omakuviani kymmenen vuoden ajalta. Mitä enemmän tekstiä kirjoitan, sitä enemmän löydän vastauksia oman sosiaalisen ruumiini ja olemukseni muodostumiseen. Se tuntuu pelottavalta, mutta tarpeelliselta. Omakuva on kulkenut rinnallani lapsuudesta asti, mutta nyt se on sekä taiteellinen metodi, että informatiivinen, visuaalinen pinta elämäni.

Koen sosiaalisen median ympäristön ennen kaikkea kokonaisvaltaisesti informatiivisena ja inspiroivana ympäristönä työlleni. Pääsen eturivin paikalle seuraamaan sivusta ikäisten naisten kulttuurisen ruumiin kehitystä, tässä ajassa. Tunnistan itsessäni kuitenkin hiljaisen ja haavoittuvaisen puolen, pienen tytön, jonka sisimpään nämä kuvat jollain tasolla kuitenkin vaikuttavat, ovat aina vaikuttaneet. Enkä pelkää myöntää sitä, enää. Henkilökohtaisuus teoksissani rakentuu osaksi näitä kokemuksia, haluan tuottaa materiaaliksi epämiellyttävät ja ajoittain hyvin intiimit tuntemukset ihannoitavista ruumista ja niiden lihallisuudesta.

4.2 SELFIE

Selfie voidaan määritellä valokuvaksi, joka on otettu itsestä yksin tai yhdessä kavereiden kanssa kännykkäkameralla ja ladattu sosiaalisen median palveluun muiden nähtäväksi. Selfie on lyhennetty ja johdettu sana, sanasta *selfportrait* 'omakuva'. Omakuvia on kahta eri tyyppiä.

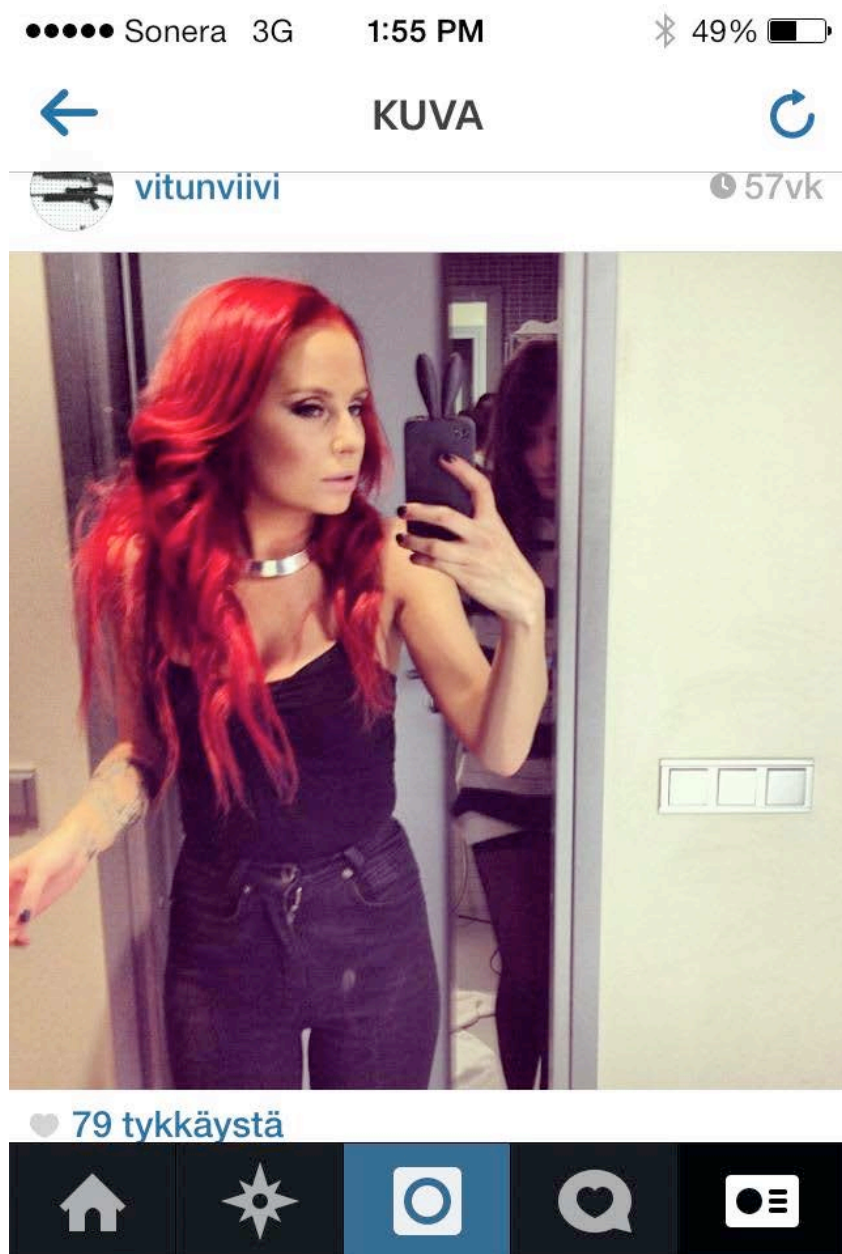
Tyyppi 1 käänteisellä kameralla omakuva, jonka tunnistaa yleensä käsien kameralle luomasta jatkeesta.

Tyyppi 2 peilinkautta otettu puoli- ja kokovartalokuva.

Keskitän esimerkeissäni ajatukseni tuoreimman verkkoviestintäympäristön, **Instagramin** näyttämölle. Mielestäni se avaa mielenkiintoisen alustan uusille ilmiöille ja kuvatyypeille tässä ajassa.

Instagram omakuva I, Helsinki 2012

Instagram omakuva II, Tallinna 2013

Instagram käyttäjänimeni on *vitunviivi*, nimi on ystävien hokemasta muodostunut lempinimeni. Minulla on 884 seuraajaa. Esiinnyn alustalla taiteellisen ja henkilökohtaisen minäni välimuotona. Instagram mahdollistaa alustan, jossa voin jakaa valokuva- ja videoteosteni lisäksi palan henkilökohtaista elämääni.

Huomaan välittömästi kuinka vaikealta tuntuu analysoida omia kuvia tässä viestintäympäristössä. Tuntuu aivan kuin valokuvat olisivat liian lähellä minua ja kuluva hetkeä. Aloitin tekemään **I Breathe Plastic** teoskokonaisuuttani ollessani kytköksissä Instagramiin. Inspiroiduin vahvasti tästä alustasta näyttämönä radikaalimmille ilmiöille, alastomuudelle, tavoitteelliselle huomiohakuisuudelle ja niiden luomille kuvatyypeille.

Suosituin Instagram-kuvani, Ylöjärvi, 2012

Analysoimatta omaa olemustani tämän median käyttäjänä, haluan kääntää katseeni *tyypin 2* kuvamuotoon, joka on peilin kautta otettu omakuva. Kuvatyyppin ruumis esitetään kameralle heijastavan pinnan kautta, osana henkilökohtaista ja intiimiä tarkkailua. Kuvaajan *katse* hakeutuu lähes poikkeuksetta tarkastelemaan oman ruumiin muotoja puhelimen näytön lävitse. Katseen suunnalla tarkastellaan itsenäistä ruumista välineen kautta, tavoitteena varmistaa materian kelvollisuus. Halutaan löytää asento joka viettelee katsojan itsensä kautta. Rituaali tuntuu toistuvalla ilmiöllä kuvavirrassamme. Opittu asetelma itsensä esittämisen näyttämöllä.

Peilipinnan mahdollistama kuvakoko ja perspektiivi esittävät ruumiin laajemmalla kuvapinnalla. Itsensä esittäminen huipentuu kuvatyyppin äärimmäiseen muotoon, jossa ruumis paljastetaan alastomana tai puolipukeisena katsojalle.

Nostan esimerkiksi satunnaisen valintani Instagramin suosituimpien 'seinältä'. **Stacidollentilla** on 103 000 seuraajaa mukaan lukien ystäväni pikkuveli, joka on 16-vuotias Helsingissä asuva poika, joka seuraa aktiivisesti tämäntyyppisen ruumiin ja performanssin esittäviä naisia. Tutkiessani naisen Instagram-tiliä, biografia tekstissä lukee ”BO\$\$ Biitch - Doll Entertainment”

Stacidollentin omakuva, Instagram 2014

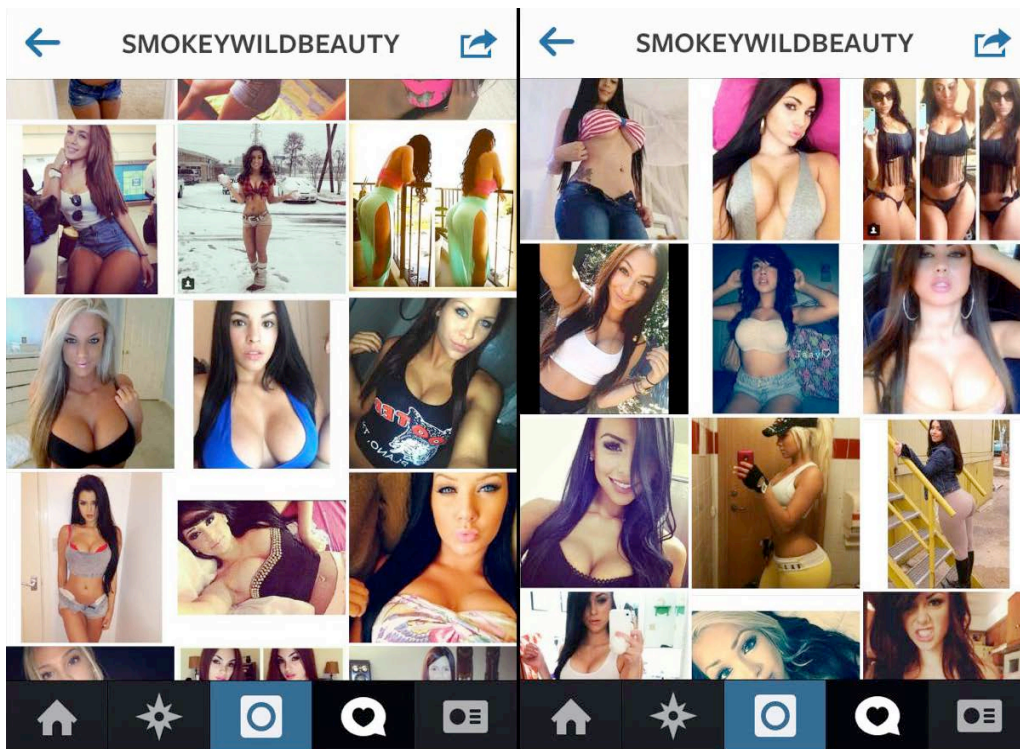
Kuvan lisäksi viestinä on lyhyt teksti itsestä, suora suomennos: pomo huora, nukke viihde. Voin nopeasti päätellä asioita tekstin ja visuaalisen materiaalin luomasta viestistä. Kuvan nainen on jonkinlainen esiintyjä, viihdyttäjä ja tanssija. Kuvavirrassa toistuvia esityksiä omasta lihallisesta ruumiista. Viettelevät törrohuulet ja jättimäiset rinnat on esitetty ujostelematta. Ujot katseet viestittävät himokkuutta, nainen on heti valmis väline aktiin. Tehokeinona hän käyttää dominoivia sanoja itsestään rinnastettuna allistuvaan, seksuaaliseen identiteettiin.

Stacidollentin kuvissa ruumis alkaa nopeasti muistuttaa karrikoitua piirrosta naisesta, isot rinnat, pieni vyötärö ja leveä lantio. Kuvan pornahtava estetiikka ohjaa ja viettelee katsojaa – olematta kuitenkaan pornoa. Puhdistako julkaisualusta ja konteksti kuvan?

4.3 PORNORUUMIS

Nimimerkki Stacidollent ei ole uusi näky, seksiä janoava pumpattu naisvartalo näyttäytyy tällä hetkellä toistuvasti mediakuvastossa. Taina Kinnunen avaa samaa aihetta todeten:

”Pornografian sukupuoli- ja seksuaalisuuskonventiot ovat kulttuurin yleisin 'pornoistumisen' (Nikunen 2005) myötä kiertyneet muihin mediakuvastoihin ja arkikäytäntöihin, mikä on johtanut naisruumiin yhä korostuneempaan seksuaalistamiseen. Pornoistumisella on mediatutkimuksessa tarkoitettu pornokuvaston vuotamista muuhun mediakuvastoon siten, ettei se tunnu meistä enää-varsinaisesta pornolta. (McNair 2002).”

Tyttöjen omakuvia, Instagram, 2014

Smokeywildbeauty on yksittäisen henkilön luoma tili, joka kokoaa kuvavirran muilta käyttäjiltä valintansa mukaan. Valintaperuste on ilmeinen. Lista on katalogimainen kuvasto naisista, jotka ylikorostavat samoja piirteitä, ja omaavat lihallisen performatiivisuuden. Valokuvat alkavat kauhukuvamaisesti toistaa itseään, muotoutuvat muotiksi johon on tavoittelemisen arvoista päästä. Luettelonomainen kuvasto tekee naisista kertakäyttömateriaalia, roskaa, huoria. Kuvien tytöt menettävät persoonansa muuttuen yhdeksi ja samaksi ruumiiksi.

”Meitä kaikkialla ympäröivät kuvat puuroutuvat pornoutuessaan, niitä ei välttämättä enää erota toisistaan. Niiden on yhä uudelleen ylitettävä toisensa seksuaalisoinnin tehokkuudessa, jotta ne jäisivät kuluttaja-katsojien mieleen.”

Rossi, 2005

Instagram luo alustan pornon suuntaiselle materiaalille, jota tavallinen ihminen voi itsestään jakaa älypuhelimien välityksellä. Valokuva on tässä tapauksessa todentava väline, ja toisintaa naisruumiin kuvapinnalle, se ei ole piirros.

Kuva toimii soidinmenon kaltaisena rituaalina, vastakkaiselle sukupuolelle lähetetään signaaleita pariutumisviestistä ylikorostamalla seksuaalisuutta ja toistamalla himokkaita ruumiinmuotoja. Vastareaktio ”yleisöltä” ilmenee tykkäyksinä kuvan alla, itse pariutuminen ei kuitenkaan koskaan tapahdu vaan jää leijumaan bittiavaruuteen lähinnä kuvitelmana itsetuntoa kohottavasta voimasta.

4.4 RUUMIS MATERIAALIN JATKEENA

Tarkastellessani Kaarina Nikusen, Susanna Paasosen ja Laura Saarenmaan (toim.) kirjaa **Jokapäiväinen pornomme** - Media, seksuaalisuus ja populaarikulttuuri (2005) jo ensimmäisten sivujen myötä mieleni valtaa ajatus lukiessani lainauksen:

”Lyhyesti sanottuna pornahtavat seksuaalisuuden ja sukupuolen esitykset ovat entistä näkyvämpi osa arkista mediaympäristöä tietokonepeleistä elokuvaan, sarjakuviin ja televisiomainontaan.”

Alan ymmärtää kokonaiskuvaa ja samalla koko opinnäytetyöni pohjaa. Kirja on kirjoitettu kymmenen vuotta sitten, jolloin puhuttiin median välineiden seksuaalisoitumisesta, ja nyt meillä on mahdollisuus nähdä tämän oireen seuraukset sosiaalisen median näyttämöllä.

Pornoistuneet arkipäivän kuvamateriaalit alkavat muodostaa tavoittelemisen arvoisen standardin. Keinotekoinen ruumis toisintuu kuvapinnalle näyttäytyen normaalina tilana, häivyttäen todellisuuskäsityksen.

Nuoret naiset elävät näiden vääristyneiden normien varassa. Kun kasvaa sisään verkkoviestintäympäristöön, ei ole käsitystä muusta näkemisen tavasta. Mediaympäristö toimii viestin välittäjänä, kenttänä, joka määrittelee minuuden. Oman ruumiin pelaaminen semipornokuvastoon muokkaa käsityksen omasta identiteetistä visuaalisen materiaalin kautta.

Ei ole enää kyse vain julkisuudenhenkilöiden täydellisistä bikinivartaloista Havaijin auringossa, vaan tämän lisäksi pitää olla valmis vastaanottamaan myös kaikkien tavallisten ihmisten, ”tavisten” seksuaalisten ruumiiden massoituminen standardiksi. Enää ei voi tukeutua argumenttiin photoshopatuista kuvista ja nostaa jalustalle julkisten henkilöiden vaurauden luomaa ruumista. Suomen suosituimmalla lifestyle- ja muotiblogilla Mungolifella on viikossa 150 000 lukijaa.

4.5 ITSENSÄ PALJASTAMINEN

En ole ikinä pitänyt oman kehoni paljastamisesta. Kesällä ollessani rannalla tunnen oloni lähinnä vaivaantuneeksi. En olisi ikinä kykeneväinen esittämään henkilökohtaista itseäni niin paljastavasti kuin Instagramin **Smokeywildbeaty**-tytöt Asettamalla oman ruumiini kaikkien nähtäväksi verkkoympäristöön, en voi määritellä kuka minua katsoo ja se tuntuu liian turvattomalta.

Huomaan teoksissani vältteleväni puhdasta paljastamista, en koe sitä tarpeelliseksi. Haluan välttää suoran seksuaalisuuden etäännyttämällä itseni, se on minulle enemmän naamioitumisleikki kun henkilökohtainen tila. Vien sen pidemmälle luomalla toisen persoonan, karrikatyyrimäisen hahmon.

Omakuva, Vilna, 2012

Olen 25-vuotias, ja kerron historiaani avaamalla teille oman haavoittuvaisen minäni. Olen käynyt läpi monia tunteenpurkauksia, alemmuuskomplekseja, surullisuutta ja vihaa omaa ruumistani kohtaan. Ja väitän, että kasvuympäristöni ja elinpiirini lisäksi suuri vaikuttaja tunteisiini on sosiaalisen median tila.

Ilmiö luo vaikuttavan ja radikaalin käsityksen kauneudesta. Ihailtavasta ruumiista. Puolialastomat, täydelliset naisruumiit kuvapinnassa peittävät verkkokalvoni ja alan kyseenalaistaa oman ruumiini, haluan parempaa, tavoittelen kauneutta. Hetkellisesti uppoan näihin ajatuksiin, kunnes herään todellisuuteen; EI NÄIN, VIIVI! Löydän taas yhden positiivisen asian itsestäni, palaan normaalitilaan, mutta on vain ajan kysymys, koska ajatukseni karkaavat taas.

En voi syyttää sosiaalista mediaa identiteettikriisistäni, epävarmuudestani ja paniikkikohtauksistani, vaikka niin haluaisin.

Uskon, että moni herkkä, nuori, tässä mediassa elävä tyttö ei ole kykeneväinen suodattamaan kaikkea visuaalisen materiaalin tuomaa informaatiota, ja arvioimaan näkemäänsä keinotekoisesti rakennettua ja materiaalin jatkeena olevaa ruumista. Sosiaalista mediasta muodostuu kiinteä osa todellisuutta, eikä sen vääristävää vaikutusta havaita.

5. LEIKELTY RUUMIS

5.1 TAVOITELLEMISEN ARVOISTA

Omakuva, Helsinki, 2012

Reality-sarja The Hillsin Heidi Montag, 24 teetti kymmenen plastiikkakirurgista leikkausta yhdellä kertaa - Martina Aitolehti on matkalla Turkkiin, uudet silikonit - 32-vuotias glamour-malli tuhiasi miljoonan kauneusleikkauksiin - Ulkonäköpaineet sysäävät brittityttöjä kauneusleikkauksiin. Otsikoita on loputtomasti, niitä tulee joka päivä lisää ja niitä on mahdotonta paeta.

Ranskalainen video- ja performanssitaitelija Orlan (s.1947) käytti omaa ruumistaan materiaalina taideteokseen muokkaamalla kasvojaan plastiikkakirurgian avulla, ja tallentamalla operaatiot videolle vuosina 1990-1995. Orlan vei taiteen tekemisen uudelle tasolle, tutkien seksuaalisuutta ja sukupuolen rajoja.

"No, my goal was to be different, strong; to sculpt my own body to reinvent the self. It's all about being different and creating a clash with society because of that. I tried to use surgery not to better myself or become a younger version of myself, but to work on the concept of image and surgery the other way around. I was the first artist to do it."

-Orlan, 2009

On todettu, että median viihteellistyminen kasvattaa kulttuuristen kauneuskäsitysten arvoa, ja nostaa täten plastiikkakirurgisten toimenpiteiden määrää. Tämä on oire naisten alentuneen identiteettikäsityksen, persoonallisuuden ja itsevarmuuden puutteesta. Naisruumista seksuaalistetaan kirurgisesti innokkaammin kuin koskaan. (Kinnunen 2008) Iso-Britanniassa on järjestetty jopa kosmeettisen kirurgian arpajaiset, palkintona kasvojenkohotus, vatsanahankiristys tai silikonirinnat.

”Kauneuskirurgia on instituutio, jossa naisruumiit konkreettisesti päivitetään vallitsevan ihanteen mukaisiksi, ja kirurgin pöydältä ruumiit kiertyvät takaisin mediakuvastoon.”

-Kinnunen, 2008

Meidän sukupolven yhteiskunta on ympäristö, jossa ulkonäön merkitys on suurin voimavara kaikista, mikään ei riitä, aina voi olla viehättävämpi. Kuvavirta kirurgisesti pumpatuista naisvartaloista lähinnä turruttaa. Tarve ylikorostaa oman vartalon muotoa alkaa nopeasti tuntua kirjaimellisesti päälleliimatulta kerrokselta oman itsetunnon kohottamiseksi.

Tällaisia arvoja puskevassa ympäristössä on helppo kadottaa oma sisäinen ääneensä. Sosiaalisesta mediasta tulee identiteettivaras, jolle on valmis luovuttamaan kaiken omaisuutensa.

5.2 HÄILYVÄ IDENTITEETTI

Puhun avoimesti omista tuntemuksistani, heikkoudestani. Ja kuinka itse joudun ajoittain pohtimaan omaa minäkuvaani. En kuitenkaan ikinä ole kokenut missään tilassa tarvetta parannella ruumistani kirurgisesti, ja minun on vaikea ymmärtää sitä millään tapaa. Minun mielestäni nykypäivän trendikkäät kauneusleikkaukset kuten rintaimplantit, nenäleikkaukset ja huulten suurennukset ilman todellista tarvetta tuntuvat pinnallisilta.

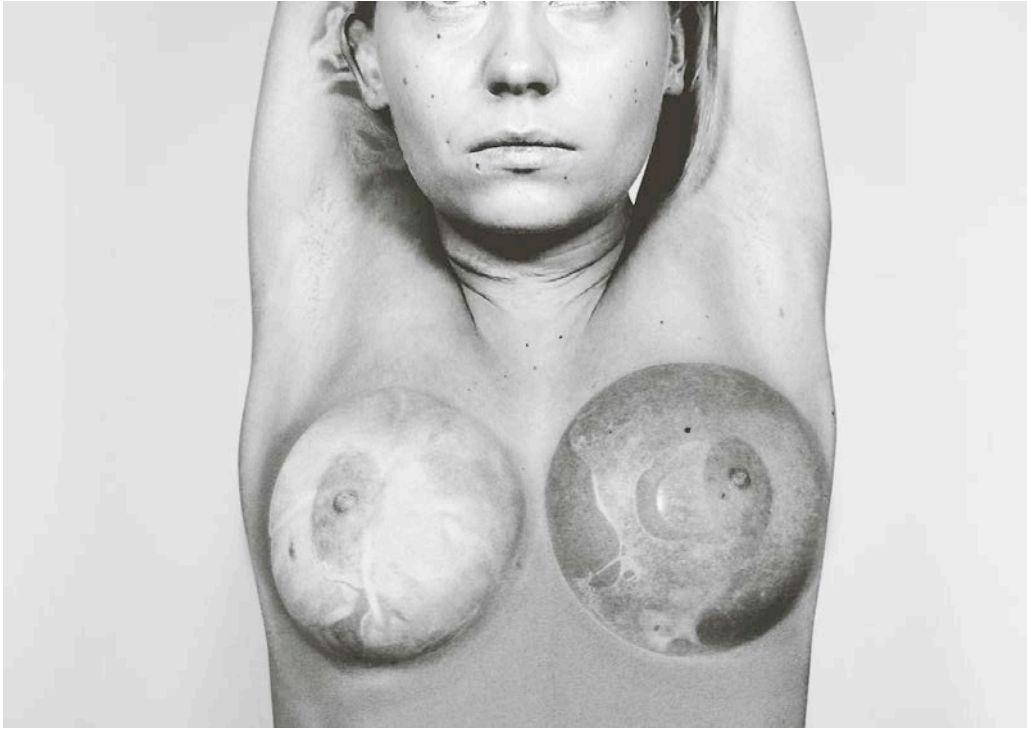
”-identiteettiteknologiana kauneusleikkaukset edustavat kulttuuria, jossa itsen löytäminen, vapautuminen, hyvittäminen ja toteuttaminen on tehtävä aina uudestaan. Altistuminen mediaruumiiden loputtomalle virralle saa jatkuvasti tarkistamaan ja kysymään kuka minä olen ja mitä minun pitäisi tehdä itselleni.”

-Kinnunen, 2008

Se fakta, että itse kieltäytyisin kauneusleikkauksista, vaikka voitaisiin ne arpajaisista ei kuitenkaan pois sulje ajatusta siitä ettenkö ajattelisi asiaa. Verkkokalvollani toistuvat, turruttavat naisruumiiden kuvat luovat minussa sen, mitä nyt tuotan taiteeksi.

Sen sijaan, että asettaisin leikellyt naiset median muutoksen uhriksi, minä tunnen lievästi sanottuna epämieltyä. On surullista, että naiset haluavat asettaa ruumiinsa näyttämölle ja esitellä itsensä vapaaehtoisesti lihallisina, yliseksuaalisina ruumiina. Onko tunne omaa epävarmuutta vai häilyvän identiteetin todellistamista?

Tunne omasta epävarmuudesta ja katkeruudesta on tunnistamaton tunne, minun on lähinnä vaikea vastaanottaa se kaikki tieto. Sukupolveni naisten massoitunut yliseksuaalinen ruumiinkuva ja vartalotyyppi tuntuu epätodelliselta, miksi nainen haluaa näyttää tuolta?

My silicone tits, 2014

Ihmisillä on tarve pariutua, olla osa laumaa ja heijastaa omaa identiteettiään muihin. Muistan kuinka yläasteella oli tärkeää, että bestiksillä oli samanväriset Mic Macin farkut, jotta kaikki voivat tunnistaa mihin laumaan kyseinen nisäkäs kuuluu. Häilyvä identiteetti kohtaa toisen ja näin vähentää taas yhden täyden identiteetin. Media mahdollistaa ja nopeuttaa reaktion etenemistä ja vapauttaa oireen. Kaikilla on mahdollisuus olla jotakin, mutta yhtäkkiä kukaan ei ole enää mitään.

6.LOPPUTUOTE

6.1 OMA PROSESSI TEKIJYYTEEN

Olen kohdannut paljon epäuskoa tekemiseeni. Olen kuitenkin aina ollut voimakas ja seissyt vahvasti työni takana. Ja tiedän, että se vie minut minne haluan. Valokuva on minulle väline, jolla voin luoda tarinan. Muotikuva on ollut minulle poikkeuksetta tarinankerronnallinen alusta, enkä ikinä hylkää sitä, se on osa minua. Olen jokaisessa ottamassani kuvassa kantanut mukana visuaalisen yliampuveden perimää, joka on iskostettu sisälleni ympäristössä jossa olen kasvanut.

Muotikuvani Verasta, Helsinki, 2013

Prosessi omaan tekijyyteen on ollut upottava. Viime vuosien aikana olen kokenut paljon pahaa, menetin minulle rakkaan ihmisen ja se vei minulta kaiken voiman. En pystynyt luovaan työskentelyyn, vaan menetin itseni hetkeksi. Tämän teoksen tärkeys on juurikin tässä ajassa, haluan tallentaa tämän ainutlaatuisen hetken muistoksi, osaksi minua.

Oman historian yhteentörmäyttäminen omien teosten kanssa on kylmäävää. Teoksissani välttelen oman henkilökohtaisen persoonan esiintuomista ja ruumiini ylikorostavaa, lihallista esittämistä. Haluan pitää katsojan mahdollisimman etäällä itsestäni.

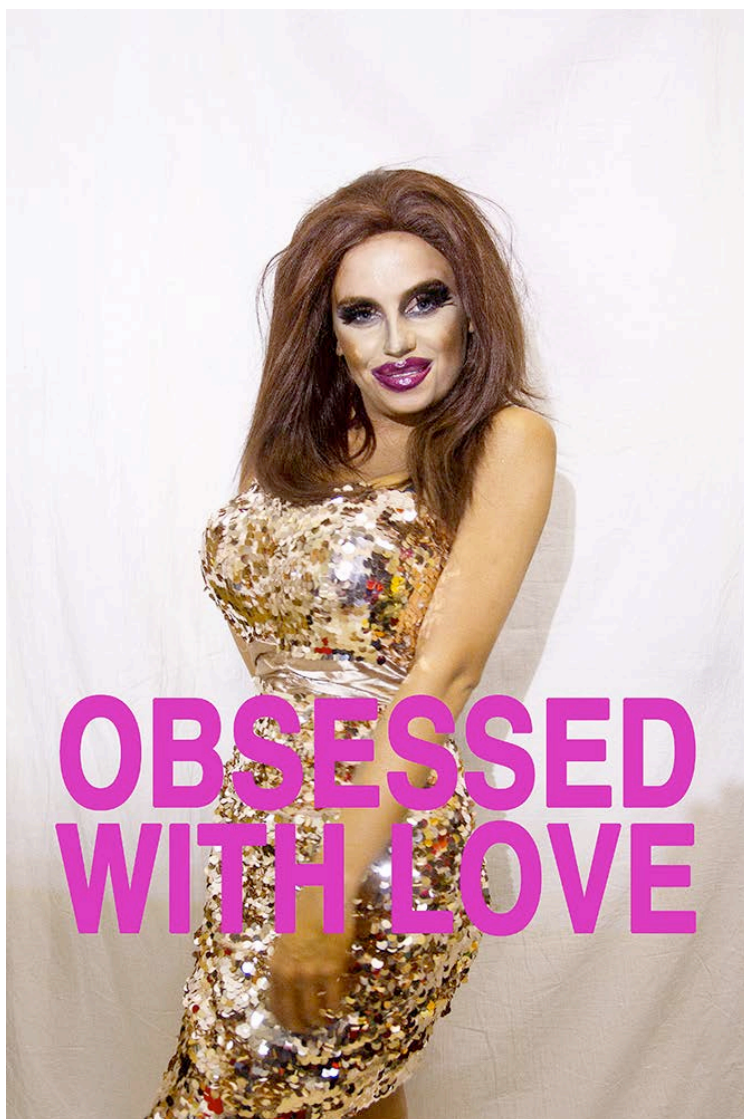
6.2 I BREATHE PLASTIC – RUUMIINI KAMERAN EDESSÄ

Olen vain väline, pinta, materiaalin jatke. *I Breathe Plastic*- tekstin alla lukee ammennettu ruumillistuma, se on ruumiillistuma, jonka olen löytänyt välineeksi tuottamaan materiaaliksi henkiset tunteukseni.

Huoneessa on vain kamera ja minä. Teoksen tekeminen lähtee usein materiaalista. En koskaan harjoittele, yhdellä otolla syntynyt autenttinen ja puhdas tila on minulle tärkeää. Otan ruumiini fyysisen reaktion vastaan aidosti tallentaen sen kuvaan. En halua huijata katsojaa.

Aloitin sarjan tekemisen kokeellisesti vuonna 2011. Ensimmäinen videoni oli teos nimeltä *Lupine*. Teoksen kautta ymmärsin kuinka vahva metodi video on, ja kuinka paljon ääni ja liikkuva kuva mahdollistaa tarinankerronnallisesti. Pystyin näyttämään tunteen vielä syvemmin. Ahtaessani suuhuni punajuurisalaatilla ja pavuilla kuorutettua berliininmunkkia, veljeni oksentaessa vessassa, tiesin löytäneeni itselleni sopivan tarinankerronnallisen tyylin. Se oli vasta alkua.

Vuonna 2012 päätin jälleen käyttää omaa ruumistani välineenä sarjassa *A Girl*, jossa on kahdeksantoista eri näköistä, hyvin saman karaktäärin omaavaa tyttöä, tekstit kuvissa on poimittu Daily Mail- lehden sivustolta.

A Girl No. 1 sarjasta A Girl, 2012

Tyttöjen poseeraukset ja lihallisuuden muodot rakentuivat vaivattomasti. Kehonkieli on opittua ritualisoidusta materiaalista, jota kohtaan tahtomattani. Mietin pitkään ovatko hahmoni liian yliampuvia, mutta tunnen kuinka päivä päivältä meikkini kuvissa alkaa tuntua jopa arkiselta ja rintani ovat liian pienet yliampuvan stereotyyppisiksi. Toteutan sarjan luultavasti kymmenen vuoden kuluttua kuumailmapalloilla.

Videoteoksessa *Caked* (2014) rakensin kasvoihini lateksista maskin. Lateksia levitetään ohuin kerroksin iholle ja se muodostaa liiman kaltaisen pinnan kasvoihin. Ainetta voi ostaa mm. pornokaupoista. Lateksin kuivuttua meikkasin ja puvustin itseni, sen jälkeen olin valmis. Kerroksen repiminen ihosta tuntui samalta kuin koko naama olisi teipattu. Se oli erittäin kivuliasta.

Uusimassa 2014 valmistuneessa *I Breathe Plastic* -nimikkoteosvideossani päässäni on punainen muovipussi, hengitän itseäni muovin tuntua. Kuvatessani videota, olin yksin studiollani. Teknisistä syistä jouduin toistamaan aktia useasti. Ymmärsin vasta jälkikäteen mihin vaaraan olin itseni asettanut. Adrenaliini häivytti tietoisuutta rajoistani, olisin voinut menettää tajuntani. Itsensä reunalle vieminen on tärkeä osa lopputuotetta.

Teosteni tekemiseen liittyy usein kipua, sen kuitenkin tuntumatta varsinaisesti kivulta. Vahva fyysinen esille astuminen luo adrenaliinin tunteen, joka ylittää tietoisuuden kivusta. Tila sumenee, nään kameran osana minua. Tunne on täydellinen.

KIITOS

Haluan kiittää kaikkia minua kasvattaneita draq-äitipuolia, etenkin rakasta veljeäni Tapio Huuskaa, joka on ollut suurin vaikuttaja elämässäni. Hän on omistanut ruumiinsa elämäntyölleen ja opettanut minulle mitä on intohimo. Rakastan sinua ikuisesti.

Kauneus ei ole sitä miltä se *nyt* näyttää.

LÄHDELUETTELO

KIRJALLISUUS

Butler, Judith (2006) *Hankala sukupuoli. Feminismi ja identiteetin kumous*. Suom. Tuija Pulkkinen & Leena-Maija Rossi. Helsinki: Gaudeamus (ilm. alun perin 1990)

Kinnunen, Taina (2008) *Lihaan leikattu kauneus*. Helsinki: Gaudeamus

Beauvoir, Simone (1993) *Toinen Sukupuoli*. Suom. Annikki Suni. Jyväskylä: (ilm. alun perin 1949)

Nader, Laura (1997). Controlling Processes – Tracing the Dynamic Components of Power. *Current Anthropology*

Nikunen Kaarina & Susanna Paasonen & Laura Saarenmaa (toim.) (2005) *Jokapäiväinen pornomme. Media, seksuaalisuus ja populaarikulttuuri*. Tampere: Vastapaino

INTERNET

Löyttyniemi, Raili (9.12.2008) *Varokaa Y-sukupolvea!* Reissuvihko-blogi Saatavissa: <opettaja.tv>

Stuart Jeffries (2009) *Orlan's art of sex and surgery* Saatavissa: <<http://www.theguardian.com>>

VIDEO

Cindy Sherman: Characters - Art21 "Exclusive" (2011)

KUVAT

Cindy Sherman, *M.A.C- Cosmetics kampanja*,(2011) Saatavissa: <<http://www.fadwebsite.com>>

Orlan, Saatavissa: <<http://img.gawkerassets.com>>